

al Parlament de Catalunya, Diputat a les Corts Espanyoles i Conseller de Treball a la Generalitat amb els Presidents Macià i Companys.

Esperem en una sala que dóna a la porta del despatx Presidencial. Quan són tres quarts de vuit la secretària ens avisa per entrar, cerco la imatge del President que, resta al fons, darre la taula, donant l'última ullada a una papers, una senyera al seu darrera, una quadres de personalitats conegudes de la República, un sofà, buta-

ques, una taula petita enmig, tot ordenat i decorat amb bon gust.

El President s'aixeca i ens estreny la mà, em sorpren la seva tímidesa, ens convida a seure a les butaques. Començo a treure els trastes (cassette, revistes, papers, ...) i iniciem la xerrada; aclareixo que la entrevista no és pas com a Secretari General d'un cert partit, ni com a President del Parlament, sinó com a ciutadà de Catalunya, "bé... molt bé".

HERIBERT BARRERA i COSTA, va néixer a Barcelona el 6 de juliol de 1917, per tant té 64 anys. Tot estudiant a la Universitat Autònoma de Barcelona, fou dirigent de la Federació Nacional d'estudiants de Catalunya.

Uns moments abans de dictar-li la primera pregunta, mira a terra, i tracta de concentrar-se. Anecdòticament, no em miraria ni un moment els ulls i restaria durant tota la entrevista amb la vista a terra o bé perduda, tractant de reflexionar cada paraula que deia; també aig fixar-me que juga molt amb les mans, trencant la imatge que tenia d'ell, d'home enèrgic i envaïent. Les seves paraules foren pausades, amb veu baixa i meditant molt el que deia.

Pregunta. Tornem per uns moments la vista enrera. A l'any 1935, iniciava una trajectòria política difícil, a través d'Esquerra Republicana de Catalunya. Durant la guerra, i voluntariament, interrompia els estudis universitaris, per marxar a combatre als fronts d'Aragó i del Segre, i dos anys després, passava la frontera amo la seva unitat militar cap a l'exili. En entrar a

França, i amb 21 anys, ens podria explicar com va viure aquells moments i el que li varen representar?.

Resposta. El moment de passar la frontera, fou evidentment un moment en què, per més que s'és jove s'és sempre optimista, hom era conscient de que era difícil de preveure l'esdevenidor, i que podia trobar-me amb grans dificultats. Vaig anar a parar de seguida al camp d'Argelers, on havia d'arribar el 8 ò 9 de febrer amb un espectacle de milers i milers d'homes sobre la sorra, que era dantesc. Vaig estar-hi afortunadament no molts dies. Fins que vaig poder anar a Montpel·lier, on reemprengué els meus estudis a partir de l'octubre de 1939.

(El to de les seves paraules, sona sincer i amarg a la vegada).

P. Bé, ja a França obté les llicenciatures de Químiques i Matemàtiques, i el Diploma d'Enginyer Químic a la Universitat de Montpel·lier, així com el Doctorat de Ciències Físiques a la Sorbona. També ha exercit com a professor a la Universitat de Montpel·lier, i com a investigador al Centre Nacional per la Recerca Científica de França i més

tard també d'investigador a la Universitat de New Hampshire (E.E.U.U.), on va residir durant dos anys d'exili. També ha escrit nombrosos articles i treballs científics en revistes especialitzades. Tot això fins l'any 1952 en el qual torna a Catalunya i comença a jugar un paper important a la clandestinitat, fins la mort del General Franco.

Però durant aquests anys d'exili, es va mantenir apartat de la vida política, o va continuar lluitant en la Resistència?

R. No. Des del primer moment, varem intentar el que es pogués amb un grup de joves que estava llavors a Montpel·lier per a mantenir l'esperit de lluita, fins la invasió alemanya a França. Vaig ésser interrogat pels alemanys i la policia francesa al seu servei, més d'una vegada, però vaig poder escapar-me'n. A partir de 1944, un cop fora els alemanys de Montpel·lier vaig poder col·laborar en la reorganització d'Esquerra Republicana de Catalunya a l'exili, i vaig seguir en aquesta tasca de reorganització de milers de militants exilats, fins el 1952 en que vaig tornar a Barcelona.

(passa a la plana següent)